

FORMAREA LIDERILOR

Supliment al Buletinului ICCRS

Vol. XIII, Numărul 3/ mai- iulie 2007

La 40 de ani: Curaj, RC!

Pergam și Tiatira: o lecție spiritual

de Episcopul Joe Grech

În cartea *Apocalipsei*, *Cap. 2:12-29*, vedem cum Apostolul Ioan transmite două mesaje din partea lui Dumnezeu către bisericile din Pergam și Tiatira. Ambele biserici se aflau în Asia Mică. Aceste mesaje au aceeași tematică. Pe lângă faptul că aduce laude acestor comunități creștine pentru credința lor statornică, Ioan simte, de asemenea, nevoia să le reamintească anumite aspecte ale vieții în Biserică, la care trebuie să se acorde mai multă importanță. Creștinilor din Pergam, Ioan le reamintește că acolo existau oameni care urmau învățăturile false ale lui Balaam (*Apoc 2:14*). Conform *Numeri 3:16*, Balaam îi îndemna pe israeliți să se căsătorească cu femei din Moab și să se închine zeităților lor. Aceasta i-a făcut pe mulți să îmbrățișeze valori și învățături care erau străine de credința poporului lui Israel.

Existau și alții care urmau învățătura nicolaiților (*Apoc 2:15*), care promovau o doctrină similară, aceea de a abandona anumite precepte importante ale credinței iudaice. Același mesaj este, de asemenea, transmis comunității creștine din Tiatira..

Ceea ce este interesant de notat e faptul că Ioan, acționând mereu sub inspirația lui Dumnezeu, nu intenționa să lase lucrurile să continue în același fel. Creștinii trebuiau să-și întemeieze toate vorbele și faptele pe învățăturile lui Isus Cristos. Nu era loc pentru o pluralitate de credințe, din care fiecare ar fi putut să își aleagă ce i se părea sau ce îi plăcea. Era o singură cale de urmat. Era o singură credință în care să se creadă și aceasta însemna că Isus Cristos și nimeni altcineva trebuia să fie în centru. Ambele mesaje conțin acest îndemn puternic: “Cine are urechi să asculte ceea ce zice Duhul Bisericilor” (*Apoc 2:17; Apoc 2:29*)

Noi, care trăim în secolul al XXI-lea, avem nevoie să reflectăm profund și îndelung la conținutul acestor versete. În timpurile noastre se citează foarte adesea conceptul de “corectitudine politică”: trebuie să avem grijă că ceea ce spunem sau scriem să nu provoace ofense sau disconfort celor care ar putea avea alte idei sau convingeri. Această realitate s-a transferat și în domeniul religiei și al credinței. Foarte adesea auzim în multe societăți occidentale că religia este o convingere de natură privată și ca urmare nu are nici un loc în spațiul public. Mai mult, adesea suntem făcuți să credem că orice religie e la fel de bună ca oricare alta și că de fapt nu contează dacă crezi într-un lucru sau altul. De cele

mai multe ori, aceste atitudini dau naștere unei indiferențe față de orice fel de credință în Dumnezeu. Această atitudine conduce și la o diluare a Evangheliei lui Isus. Mai mult, în multe cazuri, omului modern i se spune că e bine să aibă cunoștințe despre diverse forme de credință atâta timp cât nu se angajează în vreuna dintre ele.

I. Angajamentul pentru Isus

Aceste idei sunt total opuse față de ceea ce este crucial pentru noi, cei care îl urmăm pe Isus. În calitate de creștini, avem un mesaj fundamental și extrem de important de proclamat: “Fiindă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu moară, ci să aibă viața veșnică”. Nu putem să diluăm acest adevăr, deoarece este un mesaj pe care fiecare om de pe pământ are nevoie să îl audă și să îl înțeleagă. Nu există nimeni altcineva în lume în afară de Isus care să ne poată dărui această promisiune.

Ca urmași ai lui Isus Cristos în cadrul comunității catolice, rolul nostru este de a ne asigura că orice facem și plănuim să aibă un unic motiv și scop final: acela de a-i aduce pe oameni într-o relație mai profundă și mai apropiată cu Isus Cristos. Ca persoane implicate în Reînnoirea Carismatică Catolică trebuie să fructificăm orice oportunitate ce apare pentru a-i ajuta pe cei pe care îi întâlnim să se deschidă atingerii lui Dumnezeu, care le poate scimba viața în situația lor concretă ce o trăiesc în prezent. Rugăciunea pentru o revărsare reînnoită a Duhului Sfânt este un mijloc puternic pe care noi toți îl putem folosi pentru a proclama mesajul lui Isus.

II. Aplicații practice

Un exemplu foarte practic despre cum se poate trăi aceasta: când primim vizite. De multe ori conversația are în centru subiecte mundane, Cu toate acestea, există momente când persoanele care ne vizitează încep să comunice cu noi la un nivel mai profund. Există momente când celălalt ne va dezvălui răni adânci, dezamăgiri și nemulțumiri. Acela este momentul în care, la sfârșitul dialogului și al conversației necesare, putem spune: ”Acum pot să mă rog cu tine pentru acele lucruri pe care mi le-ai împărtășit?” În acest mod, Isus este invitat să intre în acele domenii problematice și să aducă videcarea, încurajarea și iertarea Lui.

Alt exemplu practic este atunci când copiii își vizitează părinții. Când copiii vor veni să vă viziteze, întâmpinați-i cu o îmbrățișare și cu o mică binecuvântare: „Ce bine imi pare să te văd, Domnul să te binecuvânteze!”. În același fel, înainte ca ei să plece, profitați ca să îi îmbrățișați și să spuneți :”Domnul să fie cu tine! Amintește-ți mereu cât ești de prețios pentru că ești un fiu/o fiică al/a lui Dumnezeu”. Acestea sunt momente sacre în care îi oferim lui Dumnezeu ocazia de a-i atinge și de a-i binecuvânta pe cei cu care noi venim în contact.

III. În calitate de creștini, faptele noastre primesc sens și scop din relația noastră cu Isus Cristos

Este foarte important să ne implicăm în programe care urmăresc să aducă dreptate, respect și demnitate celor care nu se bucură de aceste condiții umane de bază. În același timp, este important să ne amintim că, în calitate de catolici, noi ne implicăm în aceste inițiative, deoarece ele constituie exact ceea ce a făcut Isus. Isus Cristos ne-a dăruit totul. El s-a „frânt” în mod concret pentru a fi în slujba celorlalți. Aceasta este ceea ce noi celebrăm în timpul Euharistiei. În același mod, bazându-ne pe valorile, principiile și învățăturile lui Isus Cristos, și noi suntem gata să fim „frânți” pentru ca ceilalți să înțeleagă demnitatea de a fi fost creați de Dumnezeu. Dreptatea socială trebuie să fie complet întemeiată și pusă în contextul unei vieți de totală dedicare și slujire a lui Isus Cristos. Aderăm la dreptatea socială nu pentru că suntem oameni buni sau pentru că simțim nevoia să îi ajutăm pe ceilalți. Ne implicăm în acest domeniu pentru că este ceea ce Isus așteaptă de la noi și ne invită să facem (*Mt 25:31-46*). Aceasta înseamnă că noi, în calitate de creștini, trebuie ca tot ceea ce facem să fie inspirat și întemeiat pe o relație personală cu Isus Cristos. Slujba adusă lui Dumnezeu și practicarea credinței merg mână în mână cu disponibilitatea noastră față de cei aflați în nevoie. Ca Biserică, noi existăm pentru această misiune: „Dorim încă o dată să confirmăm că sarcina de a evangheliza toate națiunile constituie misiunea esențială a Bisericii. Evanghelizarea este de fapt harul și vocația specifică Bisericii, identitatea ei cea mai profundă. Biserica există pentru a evangheliza” (*EN 14*)

IV. A-L proclama pe Isus cu zel și entuziasm

În plus, acest mesaj trebuie să fie proclamant cu entuziasm și pasiune. Cei doi discipoli care erau în drum spre Emaus și-au început călătoria într-o stare de confuzie și neliniște. După ce L-au recunoscut pe Isus, s-au întors la Ierusalim să le spună celorlalți discipoli ai lui Isus ce se întâmplase. Călătoria lor de întoarcere a avut loc noaptea, ceea ce era foarte periculos. Cu toate acestea, ei erau atât de înflăcărați de experiența întâlnirii lor cu Isus, încât și-au învins orice teamă sau dificultate pentru a îndeplini această misiune. (*Mt 24:13-35*). Aceasta este o mare lecție pentru noi. Cu cât suntem într-o relație mai strânsă cu Dumnezeul nostru prin viața noastră de rugăciune și prin practicarea asiduă a credinței noastre, cu atât devenim mai conștienți de cât de dăruți suntem pentru că avem șansa de a continua lucrarea lui Isus.

În Scrisoarea apostolică ce marchează începutul unui nou mileniu, Papa Ioan Paul al II-lea sintetizează într-o manieră puternică misiunea la care suntem chemați noi, urmașii lui Isus. „Duc in altum! (Mergeți în larg!) Aceste cuvinte răsună puternic pentru noi astăzi și ne invită să ne amintim cu recunoștință de trecut, să trăim în prezent cu entuziasm și să privim la viitor cu speranță și încredere: Isus Cristos este același ieri și astăzi și în veci! (*Evr 13:8*)

Subcomitetul ICCRS din Asia / Oceania: ISAO

de Allan Panozza

Cu câțiva ani în urmă, fr. Bart Pastor din Philippine, împreună cu câțiva responsabili ai Reînnoirii Carismatice Catolice din Asia și Oceania, au format un grup cunoscut drept „Consiliul Carismatic Catolic din Asia – Pacific” (CCCAP). Din anumite motive, CCAP nu a continuat să funcționeze după anii nouăzeci și pentru un timp nu a mai existat nici o legătură regională între țările din Asia și regiunea Pacificului. Apoi, în 2006, după unele discuții între Președintele ICCRS, fr. Bart și câțiva alți lideri ai RCC din regiune, s-a decis să se formeze un subcomitet al ICCRS în regiunea Asia – Oceania, similar cu cele formate în Europa și Africa.

Subcomitetul ICCRS european (ESCI) a fost stabilit în Europa, în anul 2000, conectând între ele mai mult de douăzeci de țări, iar subcomitetul african al ICCRS (ASCI) a fost stabilit în Africa, în 2005, conectând națiunile anglofone și francofone din Africa. Prima conferință pan-africană este programată la Ghana, pentru 18-25 iulie 2007, iar următorul eveniment european care va celebra a 40-a aniversare a Reînnoirii Carismatice Catolice va fi ținut la Varșovia, în septembrie 2007.

Subcomitetul ICCRS pentru Asia – Oceania (ISAO) a fost stabilit în final la o întâlnire inaugurală din Singapore, în 8-10 decembrie 2006. Au participat mai mult de patruzeci de reprezentanți din paisprezece țări din această vastă regiune și au fost alese un comitet și un comitet executiv pentru implementarea țărilor ISAO. Aceste țeluri sunt conforme cu statutul ICCRS, care caută să slujească Reînnoirea prin coordonare, promovare, împărtășirea experiențelor, reflecții și resurse în diferitele regiuni ale lumii.

Comitetul Executiv al ISA a fost ales de către Comitetul plenar. Cei aleși au fost: Președintele – Cyril John (India), Vicepreședintele – Felix Ali Chendra (Indonezia), secretarul – Gerard Francisco (Singapore) și trezorerul – Brendan Woodnutt (Noua Zeelandă). Președintele ICCRS din acel timp, Allan Panozza (Australia), a devenit automat membru al Comitetului Executiv. El va continua să slujească executivul ISAO, reprezentându-l pe noul președinte atunci când acesta nu va putea să participe la întâlnirile din regiune.

S-a luat decizia ca biroul pentru ISAO să fie stabilit la Singapore și au fost acceptate cu bucurie de către adunare serviciile Comitetului Național de Slujire al Reînnoirii Carismatice Catolice.

Prima conferință a responsabililor RCC din Asia-Oceania a fost planificată să fie ținută în Jakarta, în noiembrie 2007, în Dieceza de Bogor, iar episcopul local Rt. Rev Michael Angkur, O.F.M., care a fost prezent la întâlnirea de la Singapore, și-a anunțat sprijinul puternic pentru ca această nouă organizație să fie stabilită în regiune și a acceptat programarea primului eveniment în dieceza sa.

După aceea, s-a primit înștiințarea, din partea unui număr de țări asiatice, că datele alese în noiembrie sunt nepotrivite pentru participarea lor, datorită situațiilor locale și a faptului că vor avea loc examene importante în acea perioadă. Se va stabili o nouă dată la următoarea întâlnire a executivului, care va avea loc în Singapore, în iulie 2007.

Este o sarcină foarte importantă pentru ICCRS aceea de a sprijini colaborarea și de a crea suportul acesteia în cadrul Reînnoirii din zonele învecinate. Statutul ICCRS subliniază și nevoia ca membrii Consiliului ICCRS să fie activi în propriile lor zone geografice și trebuie să faciliteze și să încurajeze această cooperare dintre cele trei entități

regionale pe care le-a stabilit ICCRS. Este crucial pentru orice instituție să întrețină și să experimenteze unitatea dintre diferitele sale expresii și acest lucru este subliniat în statut: „... în numeroase realități, RCC se organizează ca o mișcare eclezială, dar sunt și structuri ca de pildă: comunitățile, rețelele, școlile de evanghelizare, posturile de televiziune, asociațiile, institutele religioase și seminariile, dar și editurile, muzicienii, misionarii și predicatorii. Toate acestea, deși nu sunt asociate într-o structură specifică, au un profil *carismatic*.” (din preambulul la statutul ICCRS). ICCRS dezvoltă, de asemenea, o relație apropiată de colaborare reciprocă și sprijin cu Fraternitatea Catolică a Comunităților și Asociațiilor Carismatice de Alianță.

Formarea Subcomitetului ICCRS pentru Asia – Oceania va contribui la facilitarea sarcinii enorme de a sluji Reînnoirea Carismatică de-a lungul unei regiuni atât de vaste din lume.

Țările și teritoriile deja reprezentate în ISAO includ Emiratele Arabe Unite, India, Bangladesh, Pakistan, Singapore, Malaiezia, Indonezia, Filipine, Japonia, Coreea, Hong Kong (China), Noua Zeelandă și Australia. În timp ce dezvoltăm linii mai bune de comunicare și implementăm variate programe și evenimente regionale, trebuie să privim înainte cu credință spre o vibrantă și mai unită Reînnoire Carismatică în această parte a lumii.

Ne rugăm ca Duhul Sfânt să continue să conducă și să inspire responsabili Reînnoirii Carismatice Catolice în toate expresiile și entitățile sale din Asia – Oceania, așa încât să devină cu adevărat o sursă a vindecării lui Dumnezeu și a evanghelizării în cadrul vieții Bisericii.

Subcomitetul european al ICCRS ține de obicei o adunare a reprezentanților NSC-urilor din toată Europa o dată la doi ani. Pentru acele țări unde Reînnoirea nu este încă dezvoltată destul pentru a se forma NSC, există o rețea de persoane de contact, care sunt invitate și ele. Apoi mai există și unele realități noi, care deocamdată rămân doar în contact cu noi printr-un corespondent. În ultimii câțiva ani am adunat împreună și responsabili tineri din Europa, cu intenția de a-i încuraja și a construi următoarea generație de responsabili din Reînnoire.

În acest an aniversar, dorim să ținem o celebrare ceva mai mare și adunăm în jur de 250-300 de persoane din realitățile europene, pentru un moment de mulțumire și celebrare în Varșovia. Celebrarea se va întemeia pe colocviul responsabililor, ținut în iulie anul trecut, la Fiuggi. Ne vom concentra din nou asupra temelor centrale ale RCC, cum ar fi: focalizarea pe botezul în Duhul Sfânt, creșterea în carisme și importanța unității, a evanghelizării și slujirii.

Celebrarea nu va fi doar o privire înapoi și recunoștință adusă lui Dumnezeu pentru toate binecuvântările Sale, ci va fi și oportunitatea de a privi înainte și de a căuta în inima Sa pentru viitor.

Întrebări către ICCRS

Vă rugăm trimiteți întrebările dvs la newsletter@iccrs.org sau prin fax (0039)06-69887530

- 1. Puteti să-mi explicați de ce protestanții adaugă la sfârșitul rugăciunii „Tatăl Nostru” „căci a Ta este împărăția și puterea și mărirea în vecii vecilor. Amin”? La întâlnirile noastre de rugăciune există persoane care insistă să adauge această frază la „Tatăl Nostru”.**

În primul rând, dacă este o adunare de natură ecumenică, se permite cu siguranță să se folosească această formă a rugăciunii „Tatăl Nostru”. Cum s-a ajuns aici? Trebuie să ne întoarcem la trascreriile timpurii ale Evangheliilor. În unele manuscrise s-a adăugat în mod eronat această încheiere. Cu primele traduceri vernaculare protestante ale Bibliei, eroarea s-a perpetuat și a ajuns să fie ca un fel de tradiție cu „t” mic printre denominațiunile protestante. Acea rugăciune provine de fapt din *1Cronici 29:10b-11* – rugăciunea lui David. La celebrarea Liturghiei, Tatăl Nostru este urmat de invocarea preotului și apoi congregația se roagă rugăciunea de laudă a lui David.

- 2. Un membru al grupului nostru insistă că de vreme ce căsătoria lui/ei a fost desfăcută ca urmare a adulterului partenerului, atunci Scriptura îi permite să se recăsătorească. Este adevărat?**

Există mai multe aspecte de luat în calcul. Mai întâi, dacă mariajul este valid din punct de vedere sacramental și dacă nu există temeiuri pentru un decret de nulitate (anulare), atunci persoana nu este liberă să se căsătorească. A face acest pas ar însemna comiterea unui păcat grav și cuplul ar fi într-o relație adulteră. Apoi, Scriptura la care se referă persoana respectivă este fără îndoială *Matei 19.9*. În unele traduceri, aceasta este redată astfel: „Dar eu vă spun: Cine își lasă femeia, în afară de caz de desfrânare, și se căsătorește cu alta, comite adulter”, ceea ce pare să implice că infidelitatea, adică adulterul, ar fi un temei pentru divorț și recăsătorire. Aceasta este o interpretare eronată a acestui verset. Există două posibile interpretări ale acestui verset:

- 1) Poate însemna că atunci când s-au căsătorit în cadrul unui context ilegal de cosangvinitate (i.e relații apropiate ca frate și soră, veri de gradul 1 etc) atunci căsătoria este invalidă și părțile sunt libere să se căsătorească cu altcineva.
- 2) Ca o alternativă, o altă interpretare a acestui text se referă la practica iudaică a căsătoriei în timpul lui Isus. A fi logodit însemna a fi căsătorit, chiar dacă mariajul nu se consuma pe parcursul unui an întreg. Să ne amintim că Iosif și Maria erau logodiți când Maria s-a aflat a fi însărcinată. Lui Iosif îi era permis să divorțeze de Maria și să se căsătorească cu altcineva din cauza prezumției de infidelitate. Din nefericire, persoana la care vă referiți a fost influențată de gândirea protestantă care tinde să ofere o interpretare literală a fiecărui cuvânt din Scriptură și caută să justifice divorțul și recăsătorirea luând ca justificare adulterul.

- 2. Grupul nostru de rugăciune este frecventat atât de catolici, cât și de protestanți și, ca să îi ajutăm pe toți să se acomodeze, o dată pe lună avem o „frângere a pâinii” la care unul din lideri ia pâine și suc de struguri, le binecuvântează și le împarte. Este permis acest lucru?**

Aparent este un lucru gentil și în regulă, dar din păcate poate genera mari confuzii. Această practică tinde spre un fals ecumenism, iar oamenii care au o percepție eronată despre Euharistie pot intra foarte ușor în confuzie. Viziunea catolică cu privire la Euharistie este profund diferită de cea protestantă, iar acest lucru poate conduce la abuzuri. Pentru o persoană laică poate părea în regulă să binecuvânteze pâinea și sucul, dar se șterge distincția între miniștrii ordonați și laicat. Numai un preot catolic sau ortodox ordonat în mod valid poate să „facă” Euharistia, și poate face aceasta doar la celebrarea Liturghiei, unde materiile valide sunt pâinea și vinul, nu sucul de struguri. Sfatul meu către liderii grupului dvs. de rugăciune ar fi să renunțe la această practică și pur și simplu în rugăciune creștinii de orientări diferite să se unească în lauda și adorarea cu bucurie a Domnului.

- 3. Unii membri ai grupului nostru de rugăciune au obiecții deoarece noi avem o imagine cu Isus și Maria și aprindem lumânări la întâlnirile noastre de rugăciune. Ei spun că este o ofensă pentru frații și surorile de confesiune protestantă care vin din când în când la întâlnirea noastră. Ar trebui oare să înlăturăm imaginea atunci când sunt prezenți protestanții?**

NU! De ce? Trebuie să fim fermi cu privire la credința și identitatea noastră catolică și să refuzăm să diluăm adevărul. Din ceea ce scrieți se pare că sunteți un grup de rugăciune catolic, nu unul ecumenic. A înlătura imaginea cu Isus și Maria ar însemna să cădeți în capcana falsului ecumenism și să promovați ideea falsă conform căreia catolicii s-ar închina imaginilor. Această respingere a imaginilor datează din sec. al VIII-lea, iar erezia iconoclastă a fost clar combătută de Biserica Catolică la cel de-al doilea Conciliu de la Niceea, în anul 787. Această erezie continuă să iasă mereu la iveală, iar obiecția uzuală cu privire la venerarea imaginilor își are rădăcina într-o înțelegere greșită a primei porunci, în care Dumnezeu interzice venerarea imaginilor cioplite. Dacă cineva obiectează, i se poate răspunde făcând referire la instrucțiunile lui Dumnezeu către Moise în *Exod*, 25:18-19 de a face să se cioplească heruvimi la fiecare capăt al Arcei. Vezi și *Numeri* 21:8-9, *1 Regi* 6:23-29 și *1 Regi* 7:25-45.

- 4. Dacă știu că preotul meu trăiește în păcat din cauza unei relații imorale, cum pot să mă mai duc la el pentru spovadă?**

Rugați-vă pentru el, dar nu vă refuzați harul Sacramentului Spovezii. Amintiți-vă că validitatea sacramentului nu depinde de starea morală a Episcopului sau preotului. A afirma contrariul, ar ține de erezia donatistă condamnată de Sf Augustin de Hippona și de Biserica primară.